

18 söndagen efter den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, andra årgången

Predikotext: Matt. 13:44-46

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Över denna söndags texter och böner står i vår evangeliebok överskriften och predikoämnet "*Vägen till Guds rike*". Det är denna väg, den enda vägen, den föraktade, förbisedda och av mängden avvisade vägen, som ställs fram i dagens evangelium, där Jesus förkunnar Lagen om att älska Gud och sin nästa och evangelium om sig själv som den av Fadern ur graven uppväckte, som den i förhållandet som vår rättfärdighet utropade. Att vi på inget sätt ställs inför det för alla självklara och accepterade, ser vi av evangeliets inledningsord och sammanhang. Jesus utsättes redan före evangeliets början för angrepp, så att det heter: "*När fariséerna fingo höra att Jesus hade stoppat munnen till på sadducéerna, samlade de sig tillhoppa, och en av dem, som var lagklok, ville snärja honom och frågade: 'Mästare, vilket är det yppersta budet i lagen?'*" Satan för ständigt fram nya väpnade hopar mot Jesus, belägringstrupper mot Guds rike, vars avsikt är att snärja, att övervinna och förtrampa. Vi hör på inget sätt en religionsdialog, ett utbyte av meningar, ett pastoralt samtal. Vi hör den onda makten tala och agera. Den makten vet vad striden handlar om och vill slå vår frälsning överända.

Vårt evangelium låter i allt detta Jesus stå som segrare, som den som i sitt Ord besegrar sina fiender. I evangeliets början hette det ju, att "*Jesus hade stoppat munnen till på sadducéerna*", och slutorden lyder: "*Och ingen förmådde svara honom ett ord. Ej beller dristade sig någon från den dagen att vidare ställa någon fråga på honom.*" Liksom förra söndagen träder Jesus fram som den

gudomlige teologen, som Visheten själv, som klarhetens källa. Han visar, att det är meningsfullt att tala, att det muntliga Ordet kan rymma, bära och förmedla Guds avgörande budskap. Innehållet i det han säger är just Lag och evangelium, buden i deras outhärdliga skärpa, frälsningen i dess överflödande nåd. Det är ett Ord, som avvisas av fariséerna, som faller utan frukt på hälleberget, men som i denna stund skall röra vid våra hjärtan och där finna den fruktbara jordmånen. Vi sammanfattar dess budskap sålunda:

I. Jesus förkunnar den fullkomliga, dömande Lagen,

II. Jesus förkunnar sig själv som besegraren av Lagens dom,

III. Jesus förkunnar d.h. Skrift som Guds uppenbarelse.

I. Jesus förkunnar den fullkomliga, dömande Lagen.

Vad Jesus säger i dag är en sammanfattning av den förkunnelse av Lagen, som han redan framburit i bergspredikan och i all annan predikan om Guds rikes Lag. I det ordet "*Du skall älska Herren, din Gud*" och "*Du skall älska din nästa*" hör vi den outhärdliga skärpa, som så entydigt drabbat Guds rikes motståndare, att de mycket upprört kände igen sig som de obotfärdiga syndarna i Jesu förkunnelse, ja, de "*förstodo att det var om dem som han talade*". (Matt. 21:45) Jesu Lag underkänner hos fariséerna den yttre, mänskliga, otillräckliga rättfärdighet, som strömmar fram ur deras falska gudsrikesdrömmar, ur deras tankar på ett yttre, synligt gudsherravälde. Deras måttliga, vingklippta lag har ingenting att

göra med Guds rätta, stränga, högheliga Lag, som säger: *"Var och en som vredgas på sin broder är bemfallen åt Domstolens dom"*. (Matt. 5:22) Just denna stränga Lag, som *"åtskiljer själ och ande, märg och ben"* och *"är en domare över hjärtats uppsåt och tankar"* (Hebr. 4:12) vänds i denna stund mot oss för att göra oss till rätta, ångerfulla syndare, för att i Den Helige Andes kraft skänka den ödmjukhet, som kan upphöjas.

II. Jesus förkunnar sig själv som besegraren av Lagens dom.

Fariséerna Messias var en storkopia av dem själva, en koncentration av den köttsliga kraft, varmed de ville tjäna Gud. Så var han helt bestämd av sin härstamning från David. Mer behövdes inte. Mot detta ställer Jesus sig själv: *"Huru kan då David genom andeingivelse kalla honom 'herre'? Han säger ju: 'Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender under dina fötter.' Om nu David kallar honom 'herre', huru kan han då vara hans son?"* Den Davids son, Marias son, som här träder fram är samtidigt Guds Son, Sonen på Faderns högra sida, som hälsas av sin Fader som *"präst till evig tid"* (Ps. 110:4), som den, som i sin gudamänskliga person har framburit det ena, fullkomliga, obefläckade offret för världens synder, som förtrampat synden, döden och djävulen. Det är en annan seger, en större seger än över romarna, varpå fariséerna hoppades. Det är den Kristus, vars rike varar till evig tid. Detta rike står under löftet: *"och dödsrikets portar skola icke bli va henne övermäktiga"*. (Matt. 16:18) Detta rike

är upprättat i vår mitt, ja, *"Guds rike är invärtes i eder"*. (Luk. 17:21)

III. Jesus förkunnar d.h. Skrift som Guds uppenbarelseplats.

Jesus låter oss i dag veta, att hans Lag och evangelium, hans gudomliga uppenbarelse i dess dubbla gestalt, i dess outhärdlighet och nådefullhet, för alla tider flödar fram genom d.h. Skrift. Han säger om buden att älska Gud och nästan: *"På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna"*. Guds heliga, stränga röst hörs just här, den *"röst, som talade så, att de som hörde den bådo att intet ytterligare skulle talas till dem"*. (Hebr. 12:19) Dess outhärdlighet kan bara lyftas bort genom d.h. Skrifts andra ord, genom evangelium, just genom det, som Jesus beskriver så: *"Huru kan då David genom andeingivelse, kalla honom 'herre'? Han säger ju: 'Herren sade till min herre'."* Här förkunnas försoningens, d.h. Treenighetens, verbalinspirationens verklighet i ett och samma andetag. Den Helige Ande talar ju redan i själva psalmens korta rubrik, i orden *"Av David; en psalm"*. Just orden *"Av David"* kommer av Gud. Anden låter så Fadern förhålliga Sonen, så att denna Den Heliga Treenighetens samfällade framträdande i Ordet skänker oss påskens seger, den främmande rättfärdigheten. Det är den nåd, som vederfares oss, närhelst Skriften öppnas, evangelieboken uppläses, och predikan sker i kraft av Ordet.

Amen.